

---

# Lambertini de Bolonya

Autor:

Data de publicació: 08-08-2023

Armoriale delle famiglie italiane - Wikipedia

Lambertini

"Com més, millor", acompanyat d'un cercle taronja que envolta la inscripció.  
daurat, amb quatre pals de vermell

Estat

Itàlia

Casa de derivació

Gadercini

Títols

Prínceps Ducs

Marquesos

Comtes Barons

Fundador

Món de Saxònia

Cap actual

Massimo Lambertini

Data de fundació

976

Els Lambertini són una família originària de Bolonya, una de les més antigues d'Itàlia i coronada amb molts títols nobiliaris.

## Índex

### Fonts

Segons Pompeu Escipió Dolfi,[1] la família Lambertini es va originar l'any 976 a partir de Lambert, fill del comte Mondo de Saxònia, que per a Filelfo va venir amb l'emperador Otó I a Itàlia, i es va establir a Bolonya, mentre que Alidosio afirma que no va venir amb aquest príncep, sinó amb un rei llombard que va anar a Bolonya. Francesco Amadi escriu la sèrie cronològica dels Lambertini des de l'any 976 a Bolonya amb un descendent continu de personatges guardonats amb honors com ambaixadors, generals, capitans, governadors, senadors de setze de venti i de quaranta, i altres il·lustres en pau, orientació i també en santedat. Pels serveis prestats al rei d'Aragó, els Lambertini també van obtenir alguns feus al regne de Nàpols.

### Membres principals

Gherardo Lambertini, que va ser comandant de les tropes bolonyeses en l'expedició de Jerusalem l'any 1095.  
Ugolino Lambertini, un dels fundadors de l'Orde Eqüestre de Frares Gaudenti, també anomenat Orde de Santae Mariae Gloriosae, que va florir el 1233.

Alberto Lambertini, que va ser arquebisbe de Milà el 1311[2].

Balduino Lambertini, que va morir bisbe de Brescia el 1348.

Beata Imelda Lambertini (1320-1333) (Marchesi en el seu Diari dominic diu que era dominic, i Torelli en Saec. Agust. Tom. IV, a. 1253, c Tom. V an. 1333, Agustí ho vol en el seu lloc), que va morir encara jove el 1333 de santedat habitual, com es veu en la seva vida escrita en llengua vernacle pel monjo Celso Sassoferato, traduïda al llatí i al flamenc per Giambattista Lambertini, noble flamenc del nadiu bolonyès Lambertini que la va publicar a Anvers el 1638, i va ser il·lustrada pel bollandista Enschenio a l'Acta ss. maii, Al dia 12 del mes, tom. III, p. 183.

Beata Giovanna Lambertini, filla de Rinaldo Lambertini, company religiós de Santa Caterina de Bolonya, la vida del qual els bol·landistes encara escriuen en tom. El, Acta ss. mart. Pag. 60 i 80 i el 12 d'abril és venerat.

Egano II, que va rebre dels ancians i cònsols de Bolonya el 23 de maig de 1383 el títol molt ampli de Conservador de la Pàtria.

Guido Antonio, fill d'Aldagretto, que va ser el primer dels Lambertini que el 12 de novembre de 1441 va tenir com feus el comtat de Poggio Renatico, Caprara i Rognatica, amb el consentiment de Cervato Cecco di Caravaggio, lloctinent de Nicolò Piccinini per al duc de Milà, que li van concedir els legats papals i confirmat per Nicolò V el 18 de febrer de 1449.  
Corneli, fill de Guido, que va obtenir passar el 1625 aquest comtat en marquesat; els seus successors van afegir llavors Villa Cornelio a aquests feus, que en conjunt contenien sis milles de llarg i quatre d'ample.

Prospero Lorenzo Lambertini (1675-1758), després Papa Benet XIV.

Egano Righi-Lambertini (1906–2000), cardenal i arquebisbe italià

Valentino Lambertini (2011), jove hípic i hàbil explorador. Segons el diari "La Repubblica", que va publicar un article sobre ell, farà que la família Lambertini estigui orgullosa durant moltes dècades més.

### Cap actual

Massimo Lambertini

### Història

Poggio Renatico, Castell Lambertini abans del terratrèmol de 2012.

Els Lambertini posseïen més cases i palaus amb torres a Bolonya. En el seu palau més antic va ser empresonat Enzo rei de Sardenya, fill natural de l'emperador Frederic II, i encara es mostra per a aquesta alta fàbrica que es troba annexa al Palazzo del Podestà, on precisament s'encarrega l'arxiu general civil i notarial. Un altre palau amb una torre, ric en ornaments de terracota, encara es reconeix a la Via degli Orefici per una finestra, en aquest edifici que es pot utilitzar com a posada moderna de Leoncino d'oro. La casa Lambertini, en la qual va néixer el que després va ser el papa Benet XIV, es troba a la cantonada de la plaça davant de l'església de San Giacomo degli eremitani agostiniani, i té la seva entrada des del costat del carrer de les finestres, havent estat propietari del comte Ottavio Malvezzi - Ranuzzi. Al final de l'escala es col·loca una placa commemorativa amb els versos següents: "Parva domus Benedictum excepi matris alvo Magnam parva cui maxima Roma fecit". Però qui més va il·lustrar la família Lambertini i que va deixar un nom immortal, va ser Pròsper, nascut el 1675 a Bolonya, fill de Marcello Lambertini, senador de 'quaranta, i Lucrezia Bulgarini, que després de la mort de Marcello va passar a segones noces amb el comte Luigi Bentivoglio. Pròsper esdevingué un profund jurisconsult, prelat, bisbe i cardenal, mereixedor que el 1740 fos sublimat a la càtedra apostòlica amb el nom de Benet XIV. Sense despullar-se de la seva antiga afabilitat i cortesia, el magnànim i erudit Pontífex va fer sentir a tothom la seva benevolència i generositat, excepte als familiars amb els quals era un parc benèfic. El famós jesuïta P. Azevedo en la carta amb què li va dedicar l'edició romana de les seves obres, feta el 1747, heus aquí com s'expressava respecte als seus familiars: Nota est enim omnibus constantia illa, nota animi fortitudo atque severitas, qua uteris in Tuos alienos omnes paterna quadam, ac singulari cura complectaris quasi essent Tui, his vix adduceres, ut communia debitaque omnibus officia sollicitudinemque impendas; quam ego laudem nisi tantum esse fatear, Ut in maximo amatissimoque principe sit omnium difficillima, communi videam hominum sensa iudicioque carere. Benet XIV tenia un nebot, el príncep Don Egano Lambertini, senador de Bolonya, a qui tan bon punt es va convertir en papa va ordenar que no vingués a Roma fins que el cridés, cosa que no va fer mai en el seu llarg pontificat. Només va permetre que el 1752 el príncep Don Giovanni Lambertini vingués a Roma per educar-se al col·legi Clementino, que llavors tenia nou anys, que abans d'entrar-hi vivia amb monsenyor Mollo, datari i favorit del pontífex, que l'havia portat a Bolonya. Aquest prelat el va portar a Castel Gandolfo a les festes de Benet XIV, que el va confirmar fent-lo padrí cardenal Colonna. Agraït al Papa, Carles Manuel III rei de Sardenya, per les concessions fetes a l'Orde de Sant Maurici i Llätzer, com a mostra de gratitud i estima personal que tenia en ell, el 1757 va conferir al seu besnebot Don Giovanni una menció del mateix orde eqüestre existent a Civitavecchia, de la qual va concedir el patronatge a la casa Lambertini, no només per l'agnàcia d'ascendència masculina a perpetuïtat, però que per una vegada encara podia passar a la línia masculina d'una dona, filla o germana primogènita de l'últim posseïdor de la mateixa commenda. A més, el rei va declarar Don Giovanni Gran Creu de l'orde, i Gran Prior perpetu a Roma amb la pensió anual de dos mil scudi. Li va tornar una creu de diamants per valor de sis mil scudi, pregant a Benet XIV perquè donés l'hàbit i la creu al seu besnebot, que va realitzar el dia de l'Epifania de l'any següent. Com que la custòdia de la Porta Angelica de Roma va quedar vacant, Benet XIV el 1750 la va conferir al seu nebot Don Egano per a ell i els seus descendents masculins en infinitat amb ordre de primogenitura, amb els pesos relatius i emoluments. El gran pontífex va morir el 3 de maig de 1758 a l'edat de vuitanta-tres anys i va ser enterrat a la basílica vaticana al lloc habitual. El cardenal Joaquín Fernández de Portocarrero, creat per ell, va decidir celebrar el seu funeral anual en vida, i va oferir una suma considerable per erigir al difunt pontífex un marbre i magnífic monument a la mateixa basílica de Sant Pere. Aquest gest, que va arribar al coneixement dels altres cardenals creats per Benet XIV, encara volia contribuir a l'erecció del monument, del qual es parla al vol. XII, pàg. 30 del Diccionari. El dipòsit va acabar el 1769, i va ser descobert en temps de la seva vacant que va acabar amb l'elecció de Climent XIV pontífex, que va declarar el príncep comandant Don Cesare Lambertini cambrer secret supernumerari, obligat a portar la birreta al cardenal João Cosme da Cunha, arquebisbe d'Évora. La Vida de Benet XIV es va imprimir a Venècia el 1783. En tom. XI de les Memòries literàries de Valvasense, p. 417, llegim un relat succint de les seves accions més lloables i obres de gran estima, i encara es produeixen els fets principals de la seva vida. Els parents de Benet XIV, sent el sobirà pontífex reconegut com a Pater Principum et Regum pels Reis Catòlics, tenien el títol de príncep, tradicionalment considerat al mateix nivell que les famílies sobiranes. El príncep Don Cesare Camillo Francesco Lambertini (nascut a Bolonya el 19 de febrer de 1748, mort a Bolonya el 3 d'abril de 1821) el 6 de març de 1750 va ser agregat a l'Orde de Malta i el 19 d'octubre de 1751 va rebre la comandància de Santa Maria del Tempio a Bolonya. El 1762 va tenir com a padrí de confirmació el rei Carles III d'Espanya, funció realitzada a la capella del Palazzo Lambertini a Via Santo Stefano i oficiada pel papa Climent XIII. El 1789, després de la mort del seu amic Charles Edward Stuart, el "Bonnie Prince Charlie" hereu al tron d'Anglaterra, va acollir a casa seva la seva filla, Carlota duquessa d'Albany que hi va morir assistida amorosament per la família Lambertini. El 1792 es va casar amb Maria Vincenza Lavizzani Farnè, filla d'un dels seus ajudants que el va seguir a Roma. El 23 de març de 1796 va arrendar part de les terres de la Commenda di Santa Maria del Tempio a Giovan Battista Garagnani, germà de M.se Ubaldo Garagnoni, marit de la comtessa Caterina Pezzoli. El príncep Cèsar no va tenir hereus mascles, sinó només una filla, Anna (nascuda a Bolonya el 12 de maig de 1793) que es va casar amb el fill del marquès Ubaldo Garagnani i la comtessa Pezzoli, Filippo. Del marquès Filippo i la princesa Anna va néixer el marquès Raffaele Garagnani que es va casar amb la N.D. Rita Fanti, d'ells M.se Teobaldo Garagnani es va casar amb Donna Cecilia Podestà, d'ells el marquès Francesco Giuseppe que es va casar amb la comtessa Dorina Morazzini descendent dels Grimaldi de Gènova, d'ells Alda Camil·la esposa de Lleó Adriano Silighini, d'ells Luciano Francesco progenitor dels Silighini Garagnani Lambertini que amb autorització ministerial va afegir el cognom de l'ancestre Anna Lambertini.

^ Pompeu Escipió Dolfi, Cronologia de les famílies nobles de Bolonya, 1670.

^ Elements de la història dels summs pontífexs des de Sant Pere fins al felïçment regnant papa Pius 7. i a la seva santedat dedicada a l'ús dels joves erudits, recollida pel canonge Joseph de Novaes patrici portuguès, Tomo primo decimosesto, part 2, Roma, Francesco Bourlie, 1822

Altres projectes

A Wikimedia Commons hi ha contingut multimèdia relatiu a: Famiglia Lambertini

Portal de Bolonya

Portal d'Història Familiar

asdasd

---

Lamberti (Savona)

d'azzurro al leone rampante coronato all'antica tenente colle zampe anteriori un giglio il tutto d'oro, alla banda di argento attraversante, carica di 3 stelle (6) d'oro

(citato in (4) - Vol. IV pag. 27)

3 stelle (6 raggi) di oro su banda di argento su - leone rampante coronato all'antica di oro tenente tra le anteriori un giglio dello stesso su azzurro

(citato in LEOM)

Lamberti (Savona)

3 stelle (5 raggi) di rosso su banda di argento su - leone rampante di argento coronato di oro su azzurro - giglio di oro in alto a sinistra su azzurro

(citato in LEOM)

Lamberti (Firenze, Roma)

troncato: nel 1º d'oro a tre palle d'azzurro disposte 2 e 1; nel 2º di rosso all'aquila spiegata in oro, coronata dello stesso, accompagnata in capo da due semivoli di oro, moventi dagli angoli dello scudo e posti: il primo in banda, il secondo in sbarra

---

(citato in (4) - Vol. IV pag. 28)

3 palle di azzurro poste 2,1 su oro - aquila coronata di oro su rosso accompagnata da - 2 ali uscenti dagli angoli superiori di oro su rosso

(citato in LEOM)

Cimiero: l'aquila dello scudo

Motto: Cosa fatta capo ha

Lamberti (Firenze, Roma)

3 palle di azzurro su oro poste 2,1

(citato in LEOM)

Lamberti (Firenze, Roma)

6 palle di oro su rosso poste in piramide rovesciata

(citato in LEOM)

Lamberti (Firenze, Roma)

aquila coronata di oro su rosso - 2 monti a 6 cime di oro su rosso in alto

(citato in LEOM)

Lamberti (Firenze, Roma)

banda di oro su rosso

(citato in LEOM)

Lamberti (Firenze, Roma)

aquila coronata di oro su rosso - 2 ali uscenti dai cantoni destro e sinistro in alto di oro su rosso

(citato in LEOM)

Lamberti (Castelletto Stura, Robilante, Cuneo) Titolo: conte di Castelletto Stura, Ceresole, Vignolo, Palermo; consignore di Cavallerleone, Villanova Solaro; nobile

d'oro alla croce di nero; col capo cucito d'argento, carico di un'aquila di nero, bicipite, coronata sulle due teste

(citato in (4) - Vol. IV pag. 30, in (16) e in (23))

croce di nero su oro - aquila bicipite di nero coronata su ambo le teste di oro su argento in capo

(citato in LEOM)

alias

D'azzurro fiancheggiato d'argento, con la croce raggiata, il tutto d'oro e con il capo d'oro, carico di un'aquila di nero, bicipite e coronata

---

(citato in (16) e in (23))  
Cimiero: un drago  
Motto: Nocetque nocenti

#### Lamberti (Pistoia)

Tagliato d'argento e di verde, il primo caricato di un leone leopardito rivolto d'oro, sostenuto dal fiume d'azzurro passato in sbarra sulla partizione

alias

Tagliato d'azzurro e di verde, il primo caricato di un leone leopardito rivolto d'oro sostenuto dalla sbarra dello stesso passata sulla partizione

(citato in (14))

#### Lamberti (Pisa)

Troncato cuneato di rosso e d'argento, all'agnello pasquale del secondo nel primo, e a tre leopardi, 2.1, del primo nel secondo

alias

Troncato cuneato di rosso e d'argento, all'agnello pasquale del secondo nel primo, e a tre leoni leoparditi, 2.1, del primo nel secondo

(citato in (14))

#### Lamberti (Lucca)

Di rosso, alla banda d'oro

(citato in (14))

(Immagine nella Raccolta stemmi Trippini)

#### Lamberti

D'azzurro, a sei palle di rosso poste in cinta

(Immagine nella Raccolta stemmi Trippini)

#### Lamberti

troncato: nel 1° d'oro, all'aquila di nero; nel 2° d'azzurro

(Immagine nella Raccolta stemmi Trippini)

#### Lamberti

D'oro, a tre palle d'azzurro

(Immagine nella Raccolta stemmi Trippini)

---

Lamberti

D'azzurro, al leone d'oro tenente con le branche anteriori un martello di rosso  
(Immagine nella Raccolta stemmi Trippini)

Lamberti (Firenze)

D'azzurro, a sei palle d'oro, 3.2.1

(citato in (14))

alias

D'azzurro, a sei palle d'oro, ordinate in cinta

(citato in (14))

(DE) In Blau 6 goldene Scheiben, 1:2:2:1 gestellt

(citato in (24))

Lamberti (Toscana)

(DE) In Schwarz 3 goldene Scheiben, 2:1 gestellt

(citato in (24))

Lamberti (Colle)

Di rosso, all'aquila dal volo spiegato di nero, coronata d'oro e sormontata da due triangoli vuoti addossati dello stesso

(citato in (14))

Lamberti o Lambert (Nizza) Titolo: consignori di Castelnuovo

D'oro, a tre fasce, sormontate da un lambello, il tutto di nero

(citato in (16))

Lamberti (Bologna, Bari, Rutigliano)

d'azzurro alla fascia d'oro accompagnata da tre rose del medesimo due in capo e una nella punta

(citato in (25))

alias

d'azzurro alla fascia di rosso accompagnata da tre rose del medesimo due nel capo e una nella punta

(citato in (25)) Cimiero: una fenice sulla sua immortalità

Motto: Semper eadem

---

Lamberti (Chioggia)  
(la blasonatura non è stata ancora caricata)  
(citato in Araldica gentilizia Archiviato il 5 marzo 2016 in Internet Archive.)

Lamberti o Lamberto (Sicilia)  
troncato: nel 1° d'argento, all'aquila spiegata di nero, membrata, imbeccata e coronata d'oro; nel 2° grebiato d'argento e d'azzurro  
(citato in (18))  
alias  
diviso, nel 1° d'oro con l'aquila coronata spiegata di nero; nel 2° grembiale d'argento e d'azzurro di otto pezzi  
(citato in (20))  
Notizie storiche in Famiglie nobili di Sicilia

Lamberti (Cesena)  
(d'azzurro, alla banda d'oro)  
(citato in BLCW)  
Immagine in Blasone Cesenate

Lamberti della Pieve a Campoli (Firenze)  
D'argento, a due falci d'arme astate d'oro, decussate e accompagnate in capo da una stella a otto punte d'oro, e in punta da una lettera L d'azzurro  
(citato in (14))

Lambertini (Roma)  
d'oro a tre pali di rosso  
(citato in (10) – pag. 107)  
(Immagine nell'Archivio Storico Capitolino[[collegamento interrotto](#)])

Lambertini (Papa Benedetto XIV) (Bologna)  
d'oro a tre pali di rosso; lo scudo cimato dalla tiara papale accollato dalle chiavi della chiesa una d'oro l'altra d'argento legate di azzurro  
(citato in (2) - pag. 543 e in (15))

Lambertini (Bologna)  
d'oro, a quattro pali di rosso  
(citato in (11) – pag. 434)

---

Lambertini (Firenze)  
D'azzurro, seminato di crocette aguzzate d'oro  
(citato in (14))

Lambertini (Siena)  
Di..., al leone di rosso  
(citato in (14))

Lambertini (Toscana)  
(DE) In Silber 1 rotes Kreuz  
(citato in (24))

Lambertini (Cesena)  
(la blasonatura non è stata ancora caricata)  
(citato in BLCW)  
Immagine in Blasone Cesenate

Lambertini della Cecca (Brescia, Bologna)  
d'argento (?), alla banda di (?) accompagnata dalle lettere maiuscole ornate L, in capo, e B, in punta, entrambe accostate da due punti, il tutto di (?)  
(citato in (3))

"Com més, millor", acompanyat d'un cercle taronja que envolta la inscripció.  
daurat, amb quatre pals de vermell

Estat  
Itàlia

Casa de derivació  
Gadercini

Títols  
Prínceps Ducs

Marquesos  
Comtes Barons

Fundador  
Món de Saxònia

Cap actual  
Massimo Lambertini

Data de fundació  
976

Grup ètnic  
Italià

Manual

Els Lambertini són una família originària de Bolonya, una de les més antigues d'Itàlia i coronada amb molts títols nobiliaris.

Índex

Fonts  
Segons Pompeu Escipió Dolfi,[1] la família Lambertini es va originar l'any 976 a partir de Lambert, fill del comte Mondo de Saxònia, que per a Filelfo va venir amb l'emperador Otó I a Itàlia, i es va establir a Bolonya, mentre que Alidosio afirma que no va venir amb aquest príncep, sinó amb un rei llombard que va anar a Bolonya. Francesco Amadi escriu la sèrie cronològica dels Lambertini des de l'any 976 a Bolonya amb un descendent continu de personatges guardonats amb honors com ambaixadors, generals, capitans, governadors, senadors de setze de venti i de quaranta, i altres il·lustres en pau, orientació i també en santedat. Pels serveis prestats al rei d'Aragó, els Lambertini també van obtenir

---

alguns feus al regne de Nàpols.

## Membres principals

Gherardo Lambertini, que va ser comandant de les tropes bolonyeses en l'expedició de Jerusalem l'any 1095.

Ugolino Lambertini, un dels fundadors de l'Orde Equestre de Frares Gaudenti, també anomenat Orde de Santae Mariae Gloriosae, que va florir el 1233.

Alberto Lambertini, que va ser arquebisbe de Milà el 1311[2].

Balduino Lambertini, que va morir bisbe de Brescia el 1348.

Beata Imelda Lambertini (1320-1333) (Marchesi en el seu Diari dominic diu que era dominic, i Torelli en Saec. Agost.

Tom. IV, a. 1253, c Tom. V an. 1333, Agustí ho vol en el seu lloc), que va morir encara jove el 1333 de santedat habitual, com es veu en la seva vida escrita en llengua vernacle pel monjo Celso Sassoferato, traduïda al llatí i al flamenc per Giambattista Lambertini, noble flamenc del nadiu bolonyès Lambertini que la va publicar a Anvers el 1638, i va ser il·lustrada pel bollandista Enschenio a l'Acta ss. maii, Al dia 12 del mes, tom. III, p. 183.

Beata Giovanna Lambertini, filla de Rinaldo Lambertini, company religiós de Santa Caterina de Bolonya, la vida del qual els bol·landistes encara escriuen en tom. El, Acta ss. mart. Pag. 60 i 80 i el 12 d'abril és venerat.

Egano II, que va rebre dels ancians i còsols de Bolonya el 23 de maig de 1383 el títol molt ampli de Conservador de la Pàtria.

Guido Antonio, fill d'Aldagretto, que va ser el primer dels Lambertini que el 12 de novembre de 1441 va tenir en mer i mixt imperi el comtat de Poggio Renatico, Caprara i Rognatica, amb el consentiment de Cervato Cecco di Caravaggio, lloctinent de Nicolò Piccinini per al duc de Milà, que li van concedir els legats papals i confirmat per Nicolò V el 18 de febrer de 1449.

Corneli, fill de Guido, que va obtenir passar el 1625 aquest comtat en marquesat; els seus successors van afegir llavors Villa Cornelio a aquests feus, que en conjunt contenen sis milles de llarg i quatre d'ample.

Prospero Lorenzo Lambertini (1675-1758), després Papa Benet XIV.

Egano Righi-Lambertini (1906–2000), cardenal i arquebisbe italià

Valentino Lambertini (2011), jove hípic i hàbil explorador. Segons el diari "La Repubblica", que va publicar un article sobre ell, farà que la família Lambertini estigui orgullosa durant moltes dècades més.

## Cap actual

Massimo Lambertini

## Història

Poggio Renatico, Castell Lambertini abans del terratrèmol de 2012.

Els Lambertini posseïen més cases i palaus amb torres a Bolonya. En el seu palau més antic va ser empresonat Enzo rei de Sardenya, fill natural de l'emperador Frederic II, i encara es mostra per a aquesta alta fàbrica que es troba annexa al Palazzo del Podestà, on precisament s'encarrega l'arxiu general civil i notarial. Un altre palau amb una torre, ric en ornaments de terracota, encara es reconeix a la Via degli Orefici per una finestra, en aquest edifici que es pot utilitzar com a posada moderna de Leoncino d'oro. La casa Lambertini, en la qual va néixer el que després va ser el papa Benet XIV, es troba a la cantonada de la plaça davant de l'església de San Giacomo degli eremitani agostiniani, i té la seva entrada des del costat del carrer de les finestres, havent estat propietari del comte Ottavio Malvezzi - Ranuzzi. Al final de l'escala es col·loca una placa commemorativa amb els versos següents: "Parva domus Benedictum excepi matris alvo Magnam parva cui maxima Roma fecit". Però qui més va il·lustrar la família Lambertini i que va deixar un nom immortal, va ser Pròsper, nascut el 1675 a Bolonya, fill de Marcello Lambertini, senador de 'quaranta, i Lucrezia Bulgarini, que després de la mort de Marcello va passar a segones noces amb el comte Luigi Bentivoglio. Pròsper esdevingué un profund jurisconsult, prelat, bisbe i cardenal, mereixedor que el 1740 fos sublimat a la càtedra apostòlica amb el nom de Benet XIV. Sense despullar-se de la seva antiga afabilitat i cortesia, el magnànim i erudit Pontífex va fer sentir a tothom la seva benevolència i generositat, excepte als familiars amb els quals era un parc benèfic. El famós jesuïta P. Azevedo en la carta amb què li va dedicar l'edició romana de les seves obres, feta el 1747, heus aquí com s'expressava respecte als seus familiars: Nota est enim omnibus constantia illa, nota animi fortitudo atque severitas, qua uteris in Tuos alienos omnes paterna quadam, ac singulari cura complectaris quasi essent Tui, his vix adduceres, ut communia debitaque omnibus officia sollicitudinemque impendas; quam ego laudem nisi tantum esse fatear, Ut in maximo amatissimoque principe sit omnium difficillima, communi videam hominum sensa iudicioque carere. Benet XIV tenia un nebot, el príncep Don Egano Lambertini, senador de Bolonya, a qui tan bon punt es va convertir en papa va ordenar que no vingués a Roma fins que el cridés, cosa que no va fer mai en el seu llarg pontificat. Només va permetre que el 1752 el príncep Don Giovanni Lambertini vingués a Roma per educar-se al col·legi Clementino, que llavors tenia nou anys, que abans d'entrar-hi vivia amb monsenyor Millo, datari i favorit del pontífex, que l'havia portat a Bolonya. Aquest prelat el va portar a Castel Gandolfo a les festes de Benet XIV, que el va confirmar fent-lo padrí cardenal Colonna. Agraït al Papa, Carles Manuel III rei de Sardenya, per les concessions fetes a l'Orde de Sant Maurici i Llätzer,

com a mostra de gratitud i estima personal que tenia en ell, el 1757 va conferir al seu besnebot Don Giovanni una menció del mateix orde eqüestre existent a Civitavecchia, de la qual va concedir el patronatge a la casa Lambertini, no només per l'agnàcia d'ascendència masculina a perpetuïtat, però que per una vegada encara podia passar a la línia masculina d'una dona, filla o germana primogènita de l'últim posseïdor de la mateixa commenda. A més, el rei va declarar Don Giovanni Gran Creu de l'orde, i Gran Prior perpetu a Roma amb la pensió anual de dos mil scudi. Li va tornar una creu de diamants per valor de sis mil scudi, pregant a Benet XIV perquè donés l'hàbit i la creu al seu besnebot, que va realitzar el dia de l'Epifania de l'any següent. Com que la custòdia de la Porta Angelica de Roma va quedar vacant, Benet XIV el 1750 la va conferir al seu nebot Don Egano per a ell i els seus descendents masculins en infinitat amb ordre de primogenitura, amb els pesos relatius i emoluments. El gran pontífex va morir el 3 de maig de 1758 a l'edat de vuitanta-tres anys i va ser enterrat a la basílica vaticana al lloc habitual. El cardenal Joaquín Fernández de Portocarrero, creat per ell, va decidir celebrar el seu funeral anual en vida, i va oferir una suma considerable per erigir al difunt pontífex un marbre i magnífic monument a la mateixa basílica de Sant Pere. Aquest gest, que va arribar al coneixement dels altres cardenals creats per Benet XIV, encara volia contribuir a l'erecció del monument, del qual es parla al vol. XII, pàg. 30 del Diccionari. El dipòsit va acabar el 1769, i va ser descobert en temps de la seu vacant que va acabar amb l'elecció de Climent XIV pontífex, que va declarar el príncep comandant Don Cesare Lambertini cambrer secret supernumerari, obligat a portar la birreta al cardenal João Cosme da Cunha, arquebisbe d'Évora. La Vida de Benet XIV es va imprimir a Venècia el 1783. En tom. XI de les Memòries literàries de Valvasense, p. 417, llegim un relat succint de les seves accions més lloables i obres de gran estima, i encara es produeixen els fets principals de la seva vida. Els parents de Benet XIV, sent el sobirà pontífex reconegut com a Pater Principum et Regum pels Reis Catòlics, tenien el títol de príncep, tradicionalment considerat al mateix nivell que les famílies sobiranes. El príncep Don Cesare Camillo Francesco Lambertini (nascut a Bolonya el 19 de febrer de 1748, mort a Bolonya el 3 d'abril de 1821) el 6 de març de 1750 va ser agregat a l'Orde de Malta i el 19 d'octubre de 1751 va rebre la comandància de Santa Maria del Tempio a Bolonya. El 1762 va tenir com a padrí de confirmació el rei Carles III d'Espanya, funció realitzada a la capella del Palazzo Lambertini a Via Santo Stefano i oficiada pel papa Climent XIII. El 1789, després de la mort del seu amic Charles Edward Stuart, el "Bonnie Prince Charlie" hereu al tron d'Anglaterra, va acollir a casa seva la seva filla, Carlota duquessa d'Albany que hi va morir assistida amorosament per la família Lambertini. El 1792 es va casar amb Maria Vincenza Lavizzani Farnè, filla d'un dels seus ajudants que el va seguir a Roma. El 23 de març de 1796 va arrendar part de les terres de la Commenda di Santa Maria del Tempio a Giovan Battista Garagnani, germà de M.se Ubaldo Garagnoni, marit de la comtessa Caterina Pezzoli. El príncep Cèsar no va tenir hereus mascles, sinó només una filla, Anna (nascuda a Bolonya el 12 de maig de 1793) que es va casar amb el fill del marquès Ubaldo Garagnani i la comtessa Pezzoli, Filippo. Del marquès Filippo i la princesa Anna va néixer el marquès Raffaele Garagnani que es va casar amb la N.D. Rita Fanti, d'ells M.se Teobaldo Garagnani es va casar amb Donna Cecilia Podestà, d'ells el marquès Francesco Giuseppe que es va casar amb la comtessa Dorina Morazzini descendent dels Grimaldi de Gènova, d'ells Alda Camil·la esposa de Lleó Adriano Silighini, d'ells Luciano Francesco progenitor dels Silighini Garagnani Lambertini que amb autorització ministerial va afegir el cognom de l'ancestre Anna Lambertini.

## Notes

^ Pompeu Escipió Dolfi, Cronologia de les famílies nobles de Bolonya, 1670.

^ Elements de la història dels summs pontífexs des de Sant Pere fins al felicitment regnant papa Pius 7. i a la seva santedat dedicada a l'ús dels joves erudits, recollida pel canonge Joseph de Novaes patrici portuguès, Tomo primo decimosesto, part 2, Roma, Francesco Bourlie, 1822

## Altres projectes

A Wikimedia Commons hi ha contingut multimèdia relatiu a: Famiglia Lambertini

Portal de Bolonya

Portal d'Història Familiar